

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **RNDr. M. M., Ph.D.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jaromírem Kyzourem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Městský úřad Hanušovice**
sídlem Hlavní 92, 788 33 Hanušovice
zastoupenému advokátkou Mgr. Lenkou Sršňovou
sídlem ul. Dr. E. Beneše 12, Šumperk

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

I. **Určuje se, že zásah žalovaného** spočívající v provedení změny v informačním systému územních informací dne 31. 7. 2020, kterou se změnil údaj o způsobu využití stavby budovy č. p. X, která je součástí pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, obec X, část obce X, z rodinného domu na jinou stavbu, a o které byl žalobce dodatečně informován sdělením žalovaného ze dne 3. 8. 2020, č. j. MUHA 5961/2020, sp. zn. Výst./539/2020/Šm, **byl nezákonný.**

II. Žalovanému **se zakazuje**, aby ode dne právní moci tohoto rozsudku při své správní činnosti postupoval podle změny provedené v informačním systému územních informací dne 31. 7. 2020, která spočívá ve změně údaje o způsobu využití stavby budovy č. p. X, která je součástí pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, obec X, část obce X, z rodinného domu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

na jinou stavbu, a o které byl žalobce informován sdělením žalovaného ze dne 3. 8. 2020 č.j. MUHA 5961/2020, sp. zn. Výst./539/2020/Šm.

III. Žalovanému **se přikazuje**, aby do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku uvedl v informačním systému územních informací u stavby budovy č. p. X, která je součástí pozemku parc. č. st. X v k.ú. X, obec X, část obce X jako údaj o způsobu využití této stavby rodinný dům.

IV. Žaloba se v části, v níž žalobce žádal, aby soud žalovanému přikázal, aby do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku změnu provedenou v informačním systému územních informací dne 31. 7. 2020, která spočívá ve změně údaje o způsobu využití stavby budovy č. p. X, která je součástí pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, obec X, část obce X, z rodinného domu na jinou stavbu, a o které byl žalobce informován sdělením žalovaného ze dne 3. 8. 2020 č.j. MUHA 5961/2020, sp. zn. Výst./539/2020/Šm, zrušil, **se zamítá**.

V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 23 761,60 Kč k rukám JUDr. Jaromíra Kyzoura, advokáta sídlem Lublaňská 18, Praha 2, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.Vymezení věci

1. Žalovaný v postavení stavebního úřadu dne 31. 7. 2020 změnil v informačním systému územní identifikace (dále jen „ISÚI“) údaj o způsobu využití stavby ve vlastnictví žalobce – budovy (stavby) č.p. X, která je součástí pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, obec X, (dále jen „stavba“) - z „rodinný dům“ na „jiná stavba“. Tuto skutečnost oznámil žalovaný žalobci sdělením ze dne 3. 8. 2020, č. j. MUHA 5951/2020, které bylo žalobci doručeno dne 6. 8. 2020.
2. Žalovaný ve sdělení uvedl, že dne 30. 7. 2020 provedl výkon státního dozoru, jehož úkolem bylo ověření, zda katastrálním úřadem určený způsob využití stavby jako rodinný dům (na základě opravy - zrušení kódu 4 původního objektu lesního hospodářství v řízení Z-2655/2012-809, ze dne 23. 2. 2012) je v souladu s požadavky stavebního zákona a souvisejících právních předpisů. Uvedl, že stavba nesplňuje: 1) požadavek § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť k němu nevede zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m, končící nejdále 50 m od stavby; 2) požadavky § 20 odst. 5 v návaznosti na § 21 uvedené vyhlášky, neboť nemá vyřešeno umístění dopravních a parkovacích stání a vsakování a odvádění srážkových vod; 3) požadavky § 23 odst. 1 a 2 uvedené vyhlášky, neboť dům žalobce nemá zajištěno napojení na síť technické infrastruktury a část stavby přesahuje na sousední pozemek parc. č. X; 4) požadavek § 40 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., aby alespoň jedna obytná místnost měla světlou výšku min. 2,5 m; 5) požadavky ČSN 73 4301 Obytné budovy, neboť nemá samostatný přístup z veřejné komunikace, příslušenství pro vaření, uskladnění potravin, osobní hygienu, umístění záchodové mísy a uložení úklidových předmětů, nemá vnitřní kanalizaci a vodovod a kvalita studené vody neodpovídá požadavkům vyhlášky č. 376/2000 Sb. Žalovaný proto uzavřel, že stavba jako celek se způsobem využití jako „rodinný dům“ není v souladu s výše uvedenou platnou legislativou, a proto provedl v systému ISÚI změnu na „jinou stavbu“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

II. Žaloba

3. Žalobce se žalobou doručitou soudu dne 6. 10. 2020 domáhal ochrany před nezákonným zásahem, jehož se dle jeho tvrzení žalovaný provedením uvedené změny v ISÚI dopustil. Domáhal se přitom nejen deklarace nezákonnosti zásahu, nýbrž i uložení zákazu žalovanému pokračovat v porušování jeho práva a příkazu obnovit stav před zásahem.
4. Žalobce uvedl, že stavba byla postavena před více než 100 lety, sám dům dlouhodobě obývá, je v něm přes 8 let přihlášen k trvalému pobytu a současně již dvanáctým rokem uskutečňuje jeho rekonstrukci, do které vložil nemalé prostředky. Žalovaný dle žalobce provedením změny v ISÚI zasáhl do jeho vlastnického práva a práva pokojně užívat dům pro potřeby bydlení. Žalobce vysvětlil, že ISÚI je podle § 39 zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech agendovým informačním systémem veřejné správy, prostřednictvím kterého se zapisují údaje do registru územní identifikace, adres a nemovitostí (dále jen „RÚIAN“), který je veřejným seznamem. Podle § 38 odst. 1 písm. d) zákona o základních registrech jsou údaje o typu a způsobu využití stavebního objektu referenčním údajem, ohledně nichž platí presumpce jejich správnosti a ze zákona také plyne, že referenční údaje jsou správními orgány využívány při jejich činnosti, aniž by byla jejich správnost ověřována. Jsou tak např. v podstatě automaticky přebírány do katastru nemovitostí, mohou sloužit jako podklad pro správce daně při stanovování daně z nemovitých věcí apod. Z uvedeného žalobce dovodil, že má veřejné subjektivní právo na to, aby orgány veřejné moci neuváděly v rámci veřejných seznamů a referenčních údajů informace o způsobu využití jeho stavby, které neodpovídají skutečnosti. Žalobce nesouhlasí s tím, že by způsob využití stavby byl „jiná stavba“ a že by důvody, které žalovaný uvádí pro tuto změnu, mohly obstát. Vlastnického práva žalobce se zásah žalovaného dotýká tím, že vede ke snížení tržní ceny stavby, která je nepochybně vyšší u „rodinného domu“ než u „jiné stavby“, s čímž souvisejí i problémy při jednání s bankami o úvěrech na financování rekonstrukce, rovněž mohou vznikat pochybnosti o tom, zda by žalobce neměl platit daň z nemovitých věcí podle vyšší sazby než v době před zásahem a může být iniciováno řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce, což by narušovalo možnost žalobce spravovat na základě své volby trvalého pobytu své záležitosti.
5. K podmínkám přípustnosti žaloby žalobce uvedl, že popsany zásah není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v jeho důsledku bylo do práv žalobce zasaženo a právní řád neposkytuje proti stavebním úřadem provedené změně údajů v ISÚI žádné prostředky obrany, které by žalobce mohl v systému veřejné správy uplatnit.
6. Žalobce obsírně popsal historii stavby, která je zmíněna v pozemkových knihách již na konci 19. století, již při sčítáních lidu v letech 1868 a 1880 zde byly evidovány osoby, dům byl až do konfiskace po II. světové válce obýván rodinou S. a sloužil pro bydlení rodiny, která se zabývala zemědělstvím na přilehlých pozemcích. Po únoru 1948 dostali do domu umístěnku S. a obývali jej cca do r. 1969. Rozhodnutím ONV Šumperk z prosince 1967 byl dům převeden na Státní lesy, podnikové ředitelství Krnov, které v roce 1988 požádalo o změnu v evidenci nemovitostí u pozemku parc. č. X v k. ú. X na „objekt lesního hospodářství“, což však nebylo podloženo žádnou listinou a toto označení nedávalo ani smysl, neboť se v okolí za posledních 100 let les nenacházel. Od roku 2012 byla následně stavba opět v katastru nemovitostí správně evidována jako „rodinný dům“.

7. Nezákonnost zásahu žalovaného dle žalobce spočívá v retroaktivní aplikaci dnešních stavebních předpisů na stavbu starou přes sto let, popis některých „závad“ ve sdělení ze dne 3. 8. 2020 neodpovídá skutečnosti a závěry žalovaného nejsou řádně odůvodněny. Dále žalobce žalovanému vytkl, že při provedení změny nepostupoval v souladu se zásadami správního řízení.
8. Žalobce zdůraznil, že vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, upravuje podmínky pro vymezení pozemků a umístování staveb, což se však u dané stavby neřeší. Žalovaný tudíž optikou uvedené vyhlášky nemohl posuzovat stavbu již sto let existující, která vznikla dle tehdy platných předpisů a v souladu s nimi byla i užívána. Nadto žalovaný nezdůvodnil, jak např. posoudil podmínky § 20 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., týkající se vsakování dešťových vod, tj. co považuje za „pozemek stavby pro bydlení“, u něhož sleduje splnění požadavku § 21 odst. 3 písm. a) uvedené vyhlášky. Zjištění žalovaného o tom, že se v domě nevyskytuje žádná obytná místnost odpovídající požadavkům vyhl. č. 268/2009 Sb. na světlou výšku je rovněž nezákonnou retroaktivní aplikací práva. Sama tato vyhláška v § 56 stanoví, že byla-li projektová dokumentace zpracována před její účinností, postupuje se dle dosavadních předpisů. Totéž platí o normách ČSN. Je-li dle § 119 odst. 3 stavebního zákona v případě změny ČSN v průběhu provádění stavby namíste postupovat dle norem platných v době zpracování dokumentace, bylo by absurdní, aby se obsah dnešních ČSN vztahoval na stavbu provedenou a uvedenou v užívání před více než 100 lety. Závěrem žalobce uvedl, že zásah žalovaného byl pro něj velice překvapivý. Žalovaný o svém úmyslu prověřovat způsob užívání stavby a v návaznost na to případně měnit údaje o způsobu jejího využití v ISÚI žalobce neinformoval. Žalobce vycházel z evidovaných údajů, nechal si zapsat v domě trvalý pobyt a rovněž stavbu fakticky každoročně mnoho měsíců obývá, tudíž postup žalovaného neodpovídal ani zásadě postupovat tak, aby byla šetřena práva nabytá v dobré víře ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a byla jím narušena zásada legitimního očekávání. Žalobce by ještě pochopil, pokud by se žalovaný snažil změnit způsob využití stavby třeba na zemědělskou usedlost, která přitom od počátku naplňovala i funkci bydlení, jak to bylo u podobných horských chalup běžné, avšak změna na neurčitou „jinou stavbu“, u které se dle názoru žalovaného prezentovaného ve sdělení nepočítá s tím, že by obsahovala obytnou část, je pro žalobce nepochopitelná a způsobu využití stavby neodpovídá.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. Změnu v ISÚI provedl dle svého názoru v souladu se zákonem a na základě úřední povinnosti. Žalovaný uvedl, že dne 11. 1. 2012 vydal stavební povolení č. j. MUHA 212/2012 na stavbu „Přístavba objektu lesního hospodářství – stodoly, obnova původní stavby na stávající ploše“ na pozemku parc. č. X v k. ú. X. Název této stavby vypovídá o tom, že původní účel užívání stavby na uvedeném pozemku byl objekt lesního hospodářství. Žalobce tak dle žalovaného nemůže být zkrácen na svých právech, neboť údaj v katastrálním operátu byl zjevně chybný a uvedené stavební povolení jej neopravňovalo ani k zápisu údaje o trvalém pobytu v uvedené stavbě ani k jejímu užívání k bydlení, o čemž se ostatně žalovaný dozvěděl až z žaloby.
10. Žalovaný uvedl, že byl anonymním telefonátem ze dne 3. 4. 2019 upozorněn na to, že byl u předmětné stavby změněn způsob užívání z „objekt lesního hospodářství“ na „rodinný dům“, což prověřil dotazem na katastrální úřad, jenž mu dne 9. 4. 2019 sdělil, že změna byla provedena dne 23. 2. 2012 v souvislosti s obnovou operátu z důvodu zrušení kódu 4 –

objekt lesního hospodářství. Jelikož ale katastrální úřad nezdůvodnil změnu evidovaného způsobu užívání na „rodinný dům“ a provedení změny nepředcházelo povolení či souhlas stavebního úřadu dle § 126 stavebního zákona, považuje žalovaný změnu provedenou katastrálním úřadem za nezákonnou.

11. Dle § 125 odst. 2 stavebního zákona platí, že nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým stavem vybavena a z více takto možných účelů je rozhodný ten, k němuž se stavba užívá bez závad. Za doklad určující účel užívání stavby však nelze považovat žalobcovo tvrzení, že dům byl postaven před více než 100 lety a sloužil i v druhé polovině 20. století k bydlení. Dne 18. 6. 2020 obdržel žalovaný žádost o zjednání nápravy ohledně předmětné stavby č. p. X, jež dle žadatele nesplňuje podmínky k trvalému bydlení, je užívána v rozporu s legislativou a panují pochybnosti o legálnosti prováděných stavebních prací. Žalovaný proto provedl dne 30. 7. 2020 stavební dozor, o jehož výsledku sepsal protokol, a dne 31. 7. 2020 vydal rozhodnutí č. j. 5943/2020 o zjednání nápravy podle § 171 odst. 3 stavebního zákona, jímž žalobci nařídil přerušení všech stavebních prací, neboť zjistil, že je stavba prováděna v rozporu se stavebním povolením a se zásadami stavebně technických postupů. Rozhodnutí je napadeno odvoláním. Současně žalovaný dne 31. 7. 2020 provedl změnu zjevně nepravdivého údaje v katastrálním operátu v ISÚI, o čemž vyrozuměl žalobce i příslušný katastrální úřad. Účel užívání „jiná stavba“ žalovaný zvolil z důvodu, že u jiných existujících variant je vždy dohledatelný nesoulad se stávajícím právním stavem. Závěrem žalovaný uvedl, že obdobným případem změny objektu lesního hospodářství na stavbu pro trvalé bydlení se zabýval NSS v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 254/2014-30.

IV. Replika žalobce

12. V replice k vyjádření žalovaného žalobce namítl, že pouhé pojmenování stavby stavebním úřadem ve stavebním povolení nevypovídá o rozsahu povolovaných stavebních prací. Žalobce svůj stavební záměr v žádosti o stavební povolení i v projektové dokumentaci nazval „Stavební úpravy stávajícího objektu lesního hospodářství a přístavba původní stodoly“, v čemž také skutečně spočíval. Obsah stavebního povolení je tak třeba zjišťovat ve vazbě na projektovou dokumentaci, na níž povolení odkazuje. Žalovaný však při svém zásahu nijak existenci stavebního povolení a skutečnost, že dům prochází rekonstrukcí, nereflekoval (př. povolené snížení úrovně podlah a tím zvýšení světlé výšky v místnostech, dočasná neobyvatelnost místností). Dle žalobce je absurdní, aby stavební úřad u dokončených staveb, u nichž se realizují stavební úpravy nespojené se změnou využití, okamžitě měnil způsob využití stavby v ISÚI jen proto, že rekonstruovaná stavba v danou chvíli naplňuje způsob využití v důsledku stavebních prací jen omezeně. To vše dle žalobce svědčí o nezjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu.
13. Žalovaný (dokonce vystupující totožnou úřední osobou, která vydala sdělení dne 3. 8. 2020) dne 5. 11. 2012 vydal žalobci osvědčení č. j. MUHA 7657/2012, v němž výslovně uvedl, že dům žalobce je na LV č. X zapsán se způsobem využití jako rodinný dům. Žalovaný tedy nejen věděl, že je takto dům žalobce evidován, ale tento stav ani po dobu 8 let nijak nerozporoval. Z těchto okolností žalobce vycházel, a tudíž zásah žalobce odporuje zásadě ochrany práv nabytých v dobré víře, zásadě legitimního očekávání (§ 2 odst. 3 správního řádu) a požadavku dbát o vzájemnou souladnost postupů ve veřejné správě (§ 8 odst. 1 správního řádu). Způsob využití jeho domu jako „rodinný dům“ odpovídá dle žalobce také platnému územnímu plánu X. Rovněž v územním rozhodnutí žalovaného o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

umístění stavby ze dne 21. 1. 2014, č. j. MUHA 8429/2013, týkajícím se připojení domu žalobce jako odběrného místa k distribuční soustavě, se o domu žalobce hovoří jako o rodinném domu.

14. Zmínku o § 125 odst. 2 stavebního zákona označil žalobce za nepřipustné dodatečné zdůvodňování zásahu. Sdělení ze dne 3. 8. 2020 totiž odkaz na § 125 odst. 2 stavebního zákona neobsahuje. Nadto je dle žalobce předpokladem zjišťování účelu stavby podle „účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena“ to, že se nedochovala žádná dokumentace o povoleném účelu stavby. Ze sdělení ze dne 3. 8. 2020 ani z vyjádření k žalobě však nelze zjistit, zda žalovaný vůbec existenci dokladů o stavbě zkoumal. Zásah byl tedy ze strany žalobce celkově ukvapený, nezdůvodněný a byl při něm porušen § 4 odst. 3 správního řádu, dle kterého správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu. Z „výzvy k účasti na státním dozoru“ žalovaného ze dne 26. 6. 2020, č. j. MUHA 5176/2020 však nebylo možné zjistit, co je vůbec účelem prováděného „státního dozoru“ a jaké úkony má žalovaný v úmyslu v návaznosti na něj činit (na tuto nejasnost výzvy upozornil i Krajský úřad Olomouckého kraje v rozhodnutí ze dne 28. 12. 2020, č. j. KUOK 135203/2020, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020). Při samotné prohlídce žalovaný nevyžadoval žádné dokumenty týkající se účelu využití stavby. Sdělení tak bylo zcela překvapivé. Některé doklady přitom dle žalobce podle všeho existují (úřední listiny a stavební a mapové podklady v Okresním archivu v Šumperku či v Moravském zemském archivu v Brně), dům byl také evidován např. již v pozemkových knihách a probíhalo v něm min. od roku 1869 sčítání jeho obyvatel. Ze všech těchto dokladů lze tedy usuzovat na účel, pro který byla stavba domu žalobce povolena.
15. Z rozsudku NSS č. j. 9 Afs 254/2014-30 dle žalobce plyne pro posuzovanou věc toliko to, že ani NSS nezpochybnil, že objekty lesního hospodářství mohly sloužit k bydlení.
16. Extrémní výklad žalovaného, spočívající v posuzování historických staveb optikou dnešních stavebních předpisů, je dle žalobce neudržitelný. Žalovaný nadto porušil také § 6 odst. 2 správního řádu, neboť mohl do právní sféry žalobce zasáhnout šetrněji, např. změnou způsobu využití domu na „zemědělskou usedlost“ či „stavbu pro rodinnou rekreaci“.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, ke dni svého rozhodnutí ve smyslu § 87 odst. 1 s. ř. s., věta před středníkem.
18. Před samotným věcným posouzením případu se krajský soud nejprve zabýval přípustností žaloby, jakož i otázkou aktivní a pasivní legitimace ve smyslu § 82 a § 83 s. ř. s. a přípustnost žaloby.
19. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
20. S ohledem na subsidiární povahu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem krajský soud předně uvádí, že žalobce správně dovodil, že provedení změny v systému ISÚI

žalovaným dne 31. 7. 2020 nelze pro absenci formálního aktu naplňujícího znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. považovat za rozhodnutí správního orgánu. Jedná se totiž toliko o neformální úkon správního orgánu, jehož provádění upravuje část čtvrtá správního řádu. Provedení změny v ISÚI lze označit za faktický úkon, jenž má povahu tzv. jiného úkonu podle § 158 odst. 1 správního řádu. Sdělení žalovaného o provedení předmětné změny ze dne 3. 8. 2020 lze pak označit za sdělení, které se týká dotčené osoby, ve smyslu § 154 správního řádu. Nepřipadá-li pro absenci formy správního rozhodnutí v úvahu ochrana před chybným provedením změny údajů v ISÚI cestou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (a dle tvrzení žalobce nespočívalo jednání žalovaného v nečinnosti), je možnou obranou proti popsanému jednání žalovaného jen žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s.

21. Aktivní procesní legitimace k podání zásahové žaloby dle citovaného § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu. Zda k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo je již posouzením žaloby v meritu, tj. otázkou legitimace věcné.
22. Žalobce v posuzované věci tvrdí, že provedení změny údaje o způsobu využití jeho nemovitosti v ISÚI, jehož prostřednictvím se zapisují údaje do RÚIAN, zasahuje do jeho subjektivního veřejného práva na pravdivost údajů vedených ve veřejném registru o jeho nemovitosti, neboť je tento registr nadán presumpcí správnosti údajů v něm uvedených a je zdrojem informací o nemovitosti pro další správní orgány (katastrální úřad, orgány finanční správy, evidenci obyvatel) a v návaznosti na to může mít vliv i na cenu nemovitosti a obsah soukromoprávních vztahů k ní (poskytnutí úvěru na rekonstrukci dané nemovitosti). Dle závěru krajského soudu žalobce uvedeným tvrzením podmínku aktivní procesní legitimace naplnil.
23. Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s. ř. s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. O identifikaci žalovaného není v souzené věci sporu. Co se týče podmínky včasnosti žaloby, vyplývající z § 84 odst. 1 s. ř. s., je i tato splněna, neboť žaloba byla podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne 6. 8. 2020, kdy bylo sdělení žalovaného o provedení změny v ISÚI doručeno žalobci a kdy se tak o něm mohl žalobce poprvé dozvědět, resp. dozvěděl. Žádný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., jehož by musel žalobce před podáním žaloby vyčerpat, právní úprava nenabízí. Podmínky přípustnosti žaloby i procesní legitimace obou účastníků jsou tudíž splněny.
24. Předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu je kumulativní naplnění následujících pěti podmínek – žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka); srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, nebo např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Aps 5/2012-38.
25. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že popsaná změna údajů o způsobu využití předmětného stavebního objektu přímo zkrátila žalobce na jeho bezpochyby existujícím veřejným subjektivním právem na správnost údajů vedených ve veřejných registrech o nemovitosti, jejímž je vlastníkem. Podmínky č. 1 a 2 tedy byly splněny. Stejně tak

podmínka č. 4, neboť popsaný zásah nebyl rozhodnutím, jak již soud dovodil výše. Splněna byla rovněž podmínka č. 5, která se v daném případě s ohledem na povahu zásahu prolíná s podmínkou č. 1. Toliko pro úplnost krajský soud dodává, že žalobce výpisem z katastru nemovitostí osvědčil, že v důsledku zásahu žalovaného došlo k převzetí změněného údaje o způsobu využití předmětné stavby č. p. X v k. ú. X jako „jiná stavba“ do informačního systému katastru nemovitostí.

26. Krajskému soudu tak zbylo zabývat se podmínkou zákonnosti, tj. tím, zda žalovaný při provedení změny údaje o způsobu využití žalobcova domu z údaje „rodinný dům“ na údaj „jiná stavba“ v ISÚI postupoval v souladu se zákonem či nikoli.

27. Z obsahu předloženého správního spisu a z listin provedených k důkazu při jednání zjistil krajský soud následující skutečnosti:

- 5. 12. 2011 byl u stavby č. p. X na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X zapsán způsob využití „objekt lesního hospodářství“;

- 11. 1. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. MUHA 212/2012, jímž na žádost žalobce povolil stavbu „Přístavba objektu lesního hospodářství – stodoly – obnova původní stavby na stávající stavební ploše X, X“ na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, obec X, s tím, že stavba obsahuje obnovu původní stavby stodoly a bude provedena podle projektové dokumentace Ing. Arch. M. F., která je součástí rozhodnutí;

- 23. 2. 2012 byly v souvislosti s obnovou katastrálního operátu v řízení sp. zn. Z-2655/2012-809, vedeném Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Šumperk, změněny zrušené kódy způsobů využití budov, mj. budovy č. p. X na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, u níž byl ještě ke dni 5. 12. 2011 zapsán způsob využití „objekt lesního hospodářství“, změněn tento údaj na „rodinný dům“;

- 5. 11. 2012 vydal žalovaný na žádost žalobce osvědčení o tom, že „stavba na st. pl. X v k. ú. X zapsaná na LV č. X se způsobem využití jako rodinný dům č. p. X se nachází v současně zastavěném území, určeném v platném územním plánu pro město X pro stavby určené k individuální rekreaci, chalupy, podmíněně přípustné využívání stávajících objektů pro bydlení“;

- 21. 1. 2014 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. MUHA 8429/2013, jímž umístil stavbu „Připojení nových odběrných míst X – osada X, 2RD, VNv, TS, NNv – číslo stavby IV – 12-X X, X, X“, mj. na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, obec X;

- 3. 4. 2019 požádal žalovaný katastrální úřad o sdělení, na základě jaké informace či dokladu byl u stavby č. p. X na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X změněn údaj o způsobu využití na „rodinný dům“;

- 9. 4. 2019 katastrální úřad odpověděl, že kód způsobu využití stavby 4 (objekt lesního hospodářství) byl zrušen, přičemž v ISKN mohl být zrušený kód uveden jen do obnovy katastrálního operátu, k němuž v k. ú. X došlo;

- 18. 6. 2020 byla žalovanému doručena žádost pana N. V. o zjednání nápravy ohledně budovy č. p. X na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, neboť se žadatel obává, že stavba nesplňuje podmínky pro trvalé bydlení, je užívána v rozporu s legislativou, a má pochybnosti o kvalitě stavebních prací a způsobu provozu staveniště;

- 26. 6. 2020 vyzval žalovaný žalobce (výzva č. j. MUHA 5176/2020) k účasti na státním dozoru dne 30. 7. 2020 a k tomu, aby při tomto dozoru předložil stavební povolení ze dne 11. 1. 2012, stavební deník a rozhodnutí o povolení odstranění objektu lesního hospodářství – stodoly, ze dne 26. 6. 1997 včetně dokumentace bouracích prací;

- 30. 7. 2020 provedl žalovaný za účasti žalobce státní dozor dle § 171 stavebního zákona a prohlídku předmětné stavby dle § 134 stavebního zákona, o čemž sepsal protokol, v němž popsal stav nemovitosti a závady spočívající zejména v neodborných zásazích do nosné konstrukce, rovněž pořídil fotodokumentaci;
 - 31. 7. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. MUHA 5943/2020, v němž popsal zjištěné závady a jímž dle § 171 odst. 3 stavebního zákona nařídil žalobci zjednat nápravu v podobě předložení statického posouzení stavby vypracované oprávněnou osobou, a dále nařídil žalobci přerušit do předložení statického posouzení veškeré práce a vyzval jej k omezení pohybu na stavbě;
 - 3. 8. 2020 vydal žalovaný sdělení č. j. MUHA 5951/2020 o tom, že s ohledem na zjištěný nesoulad s legislativou a ČSN provedl dne 31. 7. 2020 v ISÚI změnu způsobu využití stavby žalobce z „rodinný dům“ na „jiná stavba“;
 - 28. 12. 2020 vydal Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodnutí č. j. KUOK 135203/2020, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020, č. j. MUHA 5943/2020. Krajský úřad vytkl žalovanému, že zakázal žalobci pokračovat ve stavbě, aniž by s ním věc projednal, umožnil mu vyjádřit se k věci a uplatňovat svá procesní práva v řízení, a dále nedostatečně zjištěný a zdokumentovaný stav (zjištěné závady). Dále krajský úřad uvedl, že žalovaný nebyl dle § 171 stavebního zákona oprávněn naříditi žalobci předložení statického posouzení.
28. Žalobcem popisovaný historický vývoj účelu užívání předmětné stavby učinil žalovaný při jednání soudu dne 9. 2. 2021 nesporným, tudíž krajský soud zamítl pro nadbytečnost návrh na provedení důkazů řadou listin, jimiž žalobce hodlal prokazovat historické využívání stavby jako rodinného domu a okolnosti zápisu způsobu využívání této stavby jako objektu lesního hospodářství v katastru nemovitostí.
29. Z uvedených zjištění učinil krajský soud následující závěr o skutkovém stavu: Stavba na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X je evidována v pozemkových knihách již na konci 19. století, již při sčítáních lidu v letech 1868 a 1880 zde byly evidovány bydlící osoby. Až do konfiskace po II. světové válce sloužila stavba pro bydlení německé rodiny, která zemědělsky hospodařila na přilehlých pozemcích. Po únoru 1948 dostala do domu umístěnku rodina, která jej obývala cca do r. 1969. Rozhodnutím ONV Šumperk z prosince 1967 byla stavba převedena na Státní lesy, podnikové ředitelství Krnov, na jejichž žádost byla v evidenci nemovitostí u pozemku parc. č. X v k. ú. X provedena změna na „objekt lesního hospodářství“. Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2012 povolil žalovaný žalobci na předmětném pozemku obnovu odstraněné stavby stodoly. Dne 23. 2. 2012 katastrální úřad v souvislosti s obnovou katastrálního operátu změnil u budovy č. p. X zrušený způsob využití stavby „objekt lesního hospodářství“ na „rodinný dům“. Žalovaný o nově zapsaném způsobu využití stavby minimálně od 5. 11. 2012 věděl, avšak teprve 3. 4. 2019 se dotázal katastrálního úřadu na důvod zápisu způsobu využití stavby jako „rodinný dům“. Dne 26. 6. 2020 vyzval žalovaný žalobce k účasti na výkonu státního dozoru na předmětné stavbě, nesdělil mu však, že účelem dozoru je také prověření v ISÚI zapsaném způsobu využití objektu a nevyzval jej k přeložení jakýchkoli dokumentů, které by se způsobu využití objektu týkaly. Dne 30. 7. 2020 žalovaný dozor uskutečnil, vytknul žalobci zejména neodborné zásahy do nosných konstrukcí stavby a dne 31. 7. 2020 mu nařídil zjednat nápravu předložením statického posouzení a do té doby přerušit veškeré práce na stavbě. Téhož dne provedl žalovaný změnu údaje o způsobu využití předmětné stavby z „rodinný dům“ na „jiná stavba“ v ISÚI, o čemž vyrozuměl žalobce dne 6. 8. 2020 a změnu

zdůvodnil zjištěným nesouladem stavby s legislativou a ČSN. Dne 28. 12. 2020 krajský úřad zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020.

30. Právně soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav takto:
31. RÚIAN jako jeden ze čtyř základních registrů České republiky, který je součástí informačního systému veřejné správy, byl zaveden zákonem o základních registrech s účinností od 1. 7. 2010. Podle § 30 zákona o základních registrech je RÚIAN veřejným seznamem, jehož správcem je Český úřad zeměměřický a katastrální. RÚIAN obsahuje zejména identifikační a lokalizační údaje o základních územních prvcích, jimiž jsou dle § 31 odst. 1 písm. p) zákona o základních registrech také stavební objekty. Kromě identifikačních, lokalizačních údajů a údajů o vazbách na jiné územní prvky se v RÚIAN vedou o stavebních objektech také další údaje, mezi něž patří dle § 34 odst. 1 zákona o základních registrech také údaj o způsobu využití stavebního objektu. Výčet způsobů využití stavebních objektů vychází z bodu 4 přílohy vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška).
32. Údaje do RÚIAN zapisuje tzv. editor, jímž je v případě identifikačních, lokalizačních údajů a údajů o vazbách na jiné územní prvky správce registru, tj. Český úřad zeměměřický a katastrální. Editorem údaje o způsobu využití stavebního objektu je však podle § 42 odst. 2 písm. b) zákona o základních registrech místně příslušný stavební úřad. Podle § 4 odst. 3 téhož zákona zapisuje editor referenční údaj do základního registru prostřednictvím agendového informačního systému, jímž je v případě RÚIAN právě ISÚI.
33. Údaj o způsobu využití stavebního objektu je dle § 38 odst. 1 písm. d) zákona o základních registrech (s účinností od 1. 7. 2016) jedním z tzv. referenčních údajů, který je dle § 4 odst. 4 téhož zákona považován za správný, pokud není prokázán opak nebo pokud nevznikne o jeho správnosti oprávněná pochybnost. Údaje z ISÚI/RÚIAN, které požívají ochrany dobré víry v jejich pravdivost a úplnost, což je dle § 4 odst. 6 zákona o základních registrech případ referenčních údajů, automaticky přebírá informační systém katastru nemovitostí (ISKN). Údaj o způsobu využití stavebního objektu zapsaný do ISÚI se tak automaticky zobrazí jako údaj o způsobu využití budovy v ISKN.
34. Každý editor je podle § 4 odst. 2 zákona o základních registrech zodpovědný za to, že jím zapsané referenční údaje jsou v souladu s údaji uvedenými v dokumentech, na jejichž základě jsou údaje do příslušného základního registru zapsány.
35. Podle § 10 odst. 3 vyhlášky č. 359/2011 Sb., o základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou vydal Český úřad zeměměřický a katastrální k provedení zákona o základních registrech, „[z]působ využití stavebního objektu editor zapíše v souladu s účelem užívání, ke kterému je stavební objekt určen, zpravidla podle kolaudačního souhlasu, oznámení o záměru užívání stavby nebo dokumentace skutečného provedení stavby. Způsob využití stavebního objektu editor zapíše současně s ostatními referenčními údaji o stavebním objektu.“
36. Z obsahu sdělení ze dne 3. 8. 2020 však vyplývá, že žalovaný podle citovaného § 10 odst. 3 vyhlášky č. 359/2011 Sb. při zápisu způsobu využití stavebního objektu žalobce nepostupoval. Z citovaného ustanovení vyplývá, že podkladem pro zápis údaje o způsobu využití stavebního objektu je zpravidla kolaudační souhlas, oznámení o záměru užívání stavby nebo dokumentace skutečného provedení stavby. Na žádnou z těchto ani obdobných listin, jež by dokládala, k jakému účelu užívání byl objekt určen, však žalovaný

neodkázal. Žalovaný toliko vysvětlil, proč nemůže být u stavebního objektu žalobce evidován údaj o způsobu využití jako rodinný dům. Své zdůvodnění však vystavěl na zcela jiných skutečnostech, než právní úprava předvídá. Žalovaný totiž neuvedl, že by evidenci údaje o způsobu využití stavebního objektu žalobce jako rodinný dům bránila absence dokumentů, z nichž by vyplývalo, že právě k tomuto účelu užívání byl objekt určen, ani neuvedl, že by existovaly listiny, které evidenci uvedeného údaje brání, neboť svědčí o tom, že objekt byl určen ke zcela jinému účelu užívání, nýbrž změnu údaje o způsobu využití objektu zdůvodnil nesouladem předmětné stavby se stavebními předpisy. Soulad stavby s požadavky stavebních předpisů a technických norem však není okolností, jež by byla pro zápis údaje, resp. změny údaje o způsobu využití stavebního objektu dle § 10 odst. 3 vyhlášky č. 359/2011 Sb. relevantní. Nadto žalovaný konkrétně nezdůvodnil, a to ani v rámci vyjádření k žalobě, jakou úvahou dospěl k závěru, že z výčtu způsobů využití stavebních objektů uvedených v bodě 4 přílohy katastrální vyhlášky, je odpovídajícím způsobem v případě žalobcova domu „jiná stavba“.

37. Lze proto uzavřít, že žalovaný při provedení změny údaje o způsobu využití stavby č. p. X, která je součástí pozemku parc. č. st. X v k. ú. X, v ISÚI postupoval v rozporu se zákonem.
38. K námitkám týkajícím se porušení řady zásad činnosti správních orgánů uvádí krajský soud, že zákonodárce zjevně neměl v úmyslu podrobit provedení zápisu údajů do ISÚI proceduře běžného správního řízení. Jak již soud uvedl výše, lze zápis údajů do ISÚI, resp. provedení změny údajů zapsaných v ISÚI označit za faktický úkon mající povahu tzv. jiného úkonu podle § 158 odst. 1 správního řádu. Ačkoli se jedná o úkon neformální, odkazuje z důvodu zajištění potřebných procesních standardů při realizaci faktických úkonů § 158 odst. 1 správního řádu na obdobné použití části čtvrté správního řádu, dle jehož úvodního ustanovení § 154 *„[j]estliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.“*
39. Týká-li se tedy faktický úkon správního orgánu dotčených osob, což pro zápis údajů do ISÚI platí, jak je vysvětleno výše, je správní orgán při jeho provádění povinen postupovat podle ustanovení první části správního řádu, tj. zejména v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů upravenými v § 2 až 8 správního řádu. To však žalovaný v posuzovaném případě neučinil. Žalobce žalovanému důvodně vytknul, že nepostupoval při provádění změny údajů v ISÚI tak, aby ve smyslu § 3 správního řádu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavkem zákonnosti, neboť žalovaný skutečnosti, jež jsou dle zákona relevantní, vůbec nezjišťoval.
40. Přestože nelze hovořit o ochraně práv nabytých v dobré víře, neboť ze samotného zápisu údaje v registru žalobce žádná práva nenabyl, žalobce oprávněně vytknul žalovanému, že nešetřil jeho dobrou víru a legitimní očekávání v obecném slova smyslu tím, že byť o stavu zápisu údaje o způsobu využití žalobcovy stavby již od roku 2012 věděl a současně věděl o skutečném stavu stavby, neshledal zjevně žádný důvod k tomu, aby předmětný údaj, jehož je v ISÚI editorem, změnil. K této změně se žalovaný odhodlal teprve v roce 2020, tj. 8 let poté, co se dozvěděl o tom, že v ISKN je zapsáno, že způsobem využití budovy č. p. X je

rodinný dům, a více než rok poté, co nabyl z odpovědi katastrálního úřadu přesvědčení, že změna údaje o způsobu využití stavby žalobce z „objekt lesního hospodářství“ na „rodinný dům“ byla nepodložená.

41. Potřeba změny předmětného údaje tudíž v žádném případě nebyla naléhavá a žalovaný svým ukvapeným a řádně nezdůvodněným postupem porušil zásadu součinnosti upravenou v § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, podle nichž správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Žalovaný však o svém úmyslu měnit údaj o způsobu využití žalobcovy stavby žalobce neuvědomil a nedal mu možnost se k této změně vyjádřit, byť by to účel úkonu bezpochyby neohrozilo. Naopak. Jak žalobce správně poukázal, nástupu domněnek o určení účelu užívání stavby dle § 125 odst. 2 stavebního zákona, musí předcházet zjištění, že nejsou zachovány doklady, z nichž by bylo možné účel, pro který byla stavba povolena, zjistit. Při pátrání po uvedených dokladech je pak bezpochyby nezbytné, aby stavební úřad postupoval v součinnosti s dotčenou osobou, jejíž nemovitosti se sporný údaj týká, neboť tato osoba může disponovat dokumenty, které se např. v archivu stavebního úřadu nedochovaly, popř. informacemi o tom, kdo by mohl mít uvedené dokumenty k dispozici.
42. Žalovaným vzpomenutý rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 254/2014-30, neposkytuje pro posuzovanou věc žádný relevantní závěr, neboť předmětem soudního přezkumu zde bylo rozhodnutí správce daně o vyměření daně z příjmů fyzických osob a spornou otázkou to, zda lze jako odečitatelnou položku ze základu daně uplatnit úroky z hypotečního úvěru v případě, kdy nemovitost, na jejíž koupi získal daňový subjekt úvěr, je podle způsobu využití evidovaného v katastru nemovitostí objektem lesního hospodářství, nikoli rodinným domem. Zápisu údajů do ISÚI stavebním úřadem se tento rozsudek netýkal.

VI. Závěr

43. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobě vyhověl a v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I. až III. tohoto rozsudku.
44. Výrokem IV. však soud zamítl dle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu v části, v níž se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému provedenou změnu údaje o způsobu využití stavby žalobce v ISÚI zrušit, neboť krajský soud je dle § 87 odst. 2 s. ř. s. oprávněn v případě, kdy trvají důsledky nezákonného zásahu, toliko přikázat správnímu orgánu obnovení stavu před zásahem, nikoli tento zásah zrušit. Obnovení stavu před zásahem zajišťuje výrok III. rozsudku.

VII. Náklady řízení

45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů v plné výši, neboť jeho procesní neúspěch byl toliko nepatrný.
46. Náklady žalobce tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“). Náklady za zastupování tvoří: a) odměna za zastupování ve výši 15 500 Kč za 5 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky, porada s žalobcem ze dne 15. 12.

2020 a účast u jednání soudu [odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT]; b) náhrada hotových výdajů ve výši 1 500 Kč za provedené úkony, tj. 5 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT; c) náhrada cestovních výdajů za cestu k jednání soudu ze sídla zástupce žalobce z Prahy do Olomouce a zpět, při ujetí celkem 516 km automobilem tov. zn. Ford Mondeo, reg. zn. X, přičemž průměrná spotřeba benzínu dle TP činila 8,1 l na 100 km a částka základní náhrady za opotřebení vozidla činila 4,40 Kč/km dle vyhlášky MPSV č. 589/2020 Sb., tudíž částka za spotřebované pohonné hmoty při ceně benzínu Natural 95 28,50 Kč/l dle doloženého dokladu činila 1191,20 Kč (516 x 8,1/100 x 28,50) a částka základní náhrady za opotřebení vozidla 2270,40 Kč (516 x 4,40), tj. celkem 3461,60 Kč; d) náhrada za promeškaný čas ve výši 1 300 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) AT, tj. 100 Kč za každou započatou půlhodinu, a to za 13 započatých půlhodin strávených cestou na jednání soudu. Celková částka nákladů je tak součtem částek 15 500 Kč + 1 500 Kč + 3 461,60 Kč + 1 300 Kč + 2 000 Kč, tj. celkem 23 761,60 Kč.

47. Další žalobcem požadovaný náklad právního zastoupení, uvedený a doložený ve vyčíslení nákladů ze dne 12. 2. 2021, soud neshledal důvodně vynaloženým ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť obsah doložené porady byl prakticky totožný s poradou ze dne 15. 12. 2020.
48. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Olomouc 9. února 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu